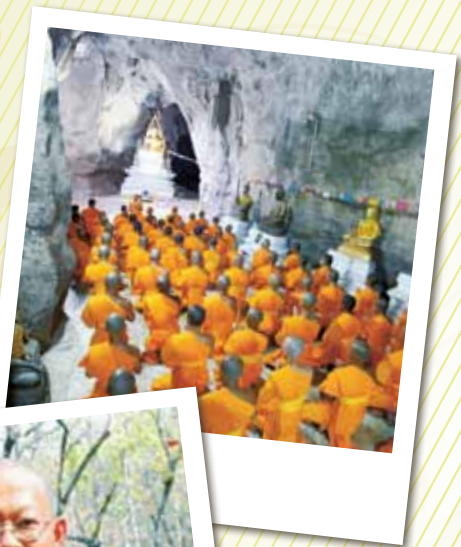

๑๔ ปี ที่รอคอย

พระธรรมทางาทุตฺติพันธ์ คัมภีร์ปญฺเญ
วัดก๊วกคม จ.เซียงไห่

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปณฺโณ (ปีนี้
คูนๆ คนเคยคูนเคย) ตัวแทนพระธรรมทายาทจากวัดกิ้วลุม
อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ครับ

ก่อนมาบวช ผมเป็นแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลแพทย์
รังสิตครับ ผมเคยบวชแล้ว ๑ ครั้ง ในรุ่นพุทธธรรมครบ
รอบ ๕๑ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ ตอนนั้นผมประทับใจ
มาก และไม่เคยลืมภาพแห่งความสุขในเพศสมณะเลย

หลวงพ่อกับผม ผมจึงมักอธิษฐานอยู่เสมอว่า ขอให้
ได้กลับมาบวชเป็นพระอีก (คำอธิษฐานจะสำเร็จต่อเมื่อ
เรามาบวช) จะขอตายในผ้าเหลืองครับ (สาธุจ๊ะ บางคน
บอก ขอตายในผ้าเหลือง แต่ขออายุ ๘๐ ก่อน โอ มันยาว
ไปนะ อย่างนี้) แต่ด้วยหน้าที่การงาน และความรับผิดชอบ
ทางโลกที่มากมาย ผันของผมนั้นจึงยังไม่เป็นความจริง

ผมรอคอยวันที่ผมจะได้บวชมาถึง ๑๔ ปี และผมก็
เริ่มสังเกตว่า วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน มัน
กลืนกินทุกอย่าง ทั้งอายุของผม และความแข็งแรงของผม
ด้วย ถ้าผมรอช้ากว่านี้ผมอาจจะไม่ได้บวช ผมจึงตัดสินใจ
ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยาวงทุกสิ่ง แล้ววิ่งเข้าวัด สมัครบวชรุ่นนี้
ทันทีเลย (สาธุจ๊ะ)

และแล้วผมก็ลาคนข้างกายเทพธิดาที่บ้านผม และผมก็ไปทำงานที่โรงพยาบาล ตอนนั้นผมตั้งใจอย่างแรงกล้าว่า ถ้า ผอ.โรงพยาบาลไม่ให้ผมลาบวช ผมก็จะขอลาออก แต่เหตุอัศจรรย์มักเกิดขึ้นเสมอกับคนอัศจรรย์ แค่ผมเอ่ยปากนิดหน่อย ท่าน ผอ. ก็อนุมัติให้ลางานได้ โดยไม่ต้องลาออก แถมบอกว่า (Don't Worry, Be Happy) ถ้าสึกมาเมื่อไรก็ให้มาทำงานได้ตามปกติ แต่ที่สำคัญคุณหมอมองต้องกลับมาละ (นี่ ผอ.โรงพยาบาลล่ว่านะ)

หลวงพ่อกับผม มีความสุขมากเลย ทุกครั้งที่ผมตื่นขึ้นมาแล้วเห็นว่า ตัวเองเป็นพระ มีธงชัยพระอรหันต์ ห่มคลุมกายอยู่ มันมีความรู้สึกปีติอย่างบอกไม่ถูก (จะเข้าใจความรู้สึกอย่างนี้ได้ก็ต้องมาบวช และบวชให้ได้ ๒ ขั้นด้วยจะ) มันคล้ายๆ กับว่า เอ๊ะ นี่เราฝันไปรี การรอกอยมา ๑๔ ปี เอ๊ะ นี่มันเป็นจริงแล้วรี แต่ว่ามันก็เป็นจริงแล้วครับ (นี่ถามเองตอบเอง)

การมาบวชในโครงการนี้ ผมได้ฝึกความเป็นพระอย่างเช่น การบิณฑบาต ตอนแรกนะครับ ผมรู้สึกเจ็บเท้ามาก เพราะผมต้องเดินเท้าเปล่าเข้าไปตามทางที่มีแต่ก้อนกรวด (เดี๋ยวนี้เขาทำรองเท้าด้วยนะ ออกแบบพื้นรองเท้าเหมือนก้อนกรวด เอาไว้นวดเท้า เราโชคดินะ เดินบิณฑบาตมีก้อนกรวดธรรมชาติไม่ต้องสร้างเลย ที่ฝ่าเท้า

เป็นศูนย์รวมของทุกเส้นเลย
ปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ ไ้
เรียกว่า Alert เลยนะ)

แต่ว่าพอมเห็นโยม
ออกมาใส่บาตร เมื่อดู
สภาพแล้วก็รู้ทันทีเลยครับ
ว่า โยมนี้อดีตคนเคยรวย
แต่ว่ามีความตระหนี่ ไม่

ทำทานในภพชาติอดีตชาตินี้จึงค่อนข้างยากจน คือ
ผมดูจากอาหารที่เขานำมาใส่บาตรก็เป็นข้าวค่อนข้างสวย
แต่เป็นข้าวเปล่าเมล็ดหักๆ แต่ท่าทางของโยมนั้นมีศรัทธา
มาก แม้ข้าวจะหักแต่หัวใจไม่หักเลย

(ญาติโยมที่มารอใส่บาตรก็หวังจะให้พระเป็นเนื้อ
นาคูญ เป็นบันไดขั้นแรกที่โยมจะก้าวขึ้นไปสู่เทวโลก ด้วย
การทำทาน หวังให้พระเป็นที่พึ่งที่จะนำพาชีวิตไปพบกับ
หนทางสว่างนะจ๊ะ) ผมเห็นอย่างนั้นก็ปลื้มปีติมาก เกิด
ความภาคภูมิใจในเพศสมณะ และรู้แล้วว่า นอกจากเรา
จะเป็นพระแท้แล้ว เรายังจะต้องเป็นเนื้อนาคูญออกโปรด
ญาติโยมอีกด้วย

(ถูกต้องจะ ไปโปรดสัตว์ไม่ใช่ให้สัตว์โปรด คือเรา
ไปเป็นเนื้อนาคูญให้ด้วยการเป็นพระแท้ ด้วยสมณธรรม
ที่เราบำเพ็ญมานี้ เราเป็นแหล่งแห่งทะเลบุญ ของเขาแค่
มาเสียบบล็อกจากการทำทาน ที่เขาเอาชนะความตระหนี่

ในใจได้ กระแสธารแห่งบุญก็จะเชื่อมต่อเป็นอัตโนมัติใน
กลางกายของเขา ผังจนก็ถูกรื้อสับนั้นหันหลักไปเลย ทีละ
นิดละหน่อย พอทำบ่อยๆ ก็หมดเลย แล้วก็เซตโปรแกรม
ผังใหม่ รวยจะ)

พอบวชแล้วผมก็มีความรู้สึกที่อยากจะเข้าถึงธรรม
ผมอยากบวช ๒ ชั้นครับหลวงพ่อกับ ผมจึงตั้งใจปฏิบัติธรรม
ทั้งในรอบและนอกรอบ (คำว่า “นอกรอบ” หมายถึง ช่วง
เวลาที่เรากำลังทำภารกิจต่างๆ ก็ทำสมาธิต่อ ไม่ใช่ว่าทำสมาธิ
เฉพาะตอนนั้นนะ) ผมจะตื่นนอนตอนตี ๓ ครึ่ง เพื่อฝึก
สมาธิ ในช่วงวันแรกๆ ใจมันก็สงบบ้างฟุ้งบ้าง (ไม่เป็นไรจะ
เราตามใจไปก่อน ใจอยากจะเป็นอย่างไร เราก็ปล่อยให้
มันเป็นไปอย่างที่เราอยากจะเป็นก่อน Let it Be ไปก่อน)

แต่พอผมนั่งไปเรื่อยๆ วันที่ ๓ ผมก็ตื่นมานั่งสมาธิ
ตอนตี ๓ ครึ่งอีก ผมแค่นั่งหลับตา วางใจนิ่งๆ สบายๆ ที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ และผมก็นึกปลื้มที่ผมได้บวชเป็น
พระ มันเป็นปีติสุขที่หล่อเลี้ยงใจผม ตอนนั้นรู้สึกได้ว่า ใจ
มันเบาๆ สบายมากเลย สักพักหนึ่งก็เห็นความสว่างเกิด
ขึ้นในกลางท้องผม

พอมองเข้าไปตรงกลางแสงนั้น ความสว่างก็เพิ่มขึ้น
เรื่อยๆ ตั้งแต่สว่างเหมือนพระอาทิตย์ตอน ๖ โมงเช้า ๗
โมง ๘ โมง ๙ โมง จนถึงสว่างเหมือนเที่ยงวัน แต่หลวงพ่อกับ
ครับ มันเป็นความสว่างที่ทำให้ความเย็นกายเย็นใจอย่าง

บอกไม่ถูกเลยครับ และทุกครั้งที่นั่งหลับตาผมก็จะเห็น
ความสว่างแบบนั้นอยู่ตลอดเวลา

จนเข้าสู่วันที่ ๑๐ หลวงพ่อครับ วันนั้นอากาศดีมาก
เลย ผมก็ยังนั่งอย่างเดิม คือ นึกถึงความสุขความปิติใจ
ที่ได้มาบวชเป็นพระ ผมคิดว่า สุขจริงหนอ สุขจังเลย
พอใจสบาย ลึกพักหนึ่งก็เริ่มเห็นความสว่างที่กลางท้อง
อีก แต่พอมองเข้าไปคราวนี้แหละครับ ผมเห็นองค์พระ
ใสๆ (นี่มาอีกแล้ว เห็นไหมจ๊ะ)

พอมองเข้าไปกลางดวงเห็นองค์พระ (เหมือนเรามอง
เข้าไปกลางฟองไขก็พบลูกเจี๊ยบ มองกลางดวงธรรมก็จะ
มีองค์พระ) ท่านนั่งอยู่ในช่องท้องของผมแบบพอดีๆ ผม
เห็นเหมือนเรามองลงมาจากข้างบนเป็นภาพ Top View
ชัดมากเหมือนลืมตาเห็นเลยครับ แต่เพราะความตื่นเต้น
ลึกพักท่านก็เลื่อนและหายไป (ที่จริงท่านไม่ได้หายไปไหน
แต่ใจเราถอนขึ้นมา) ผมก็เริ่มวางใจใหม่ พอใจผมนิ่งสบาย
ท่านก็มาให้เห็นอีก เป็นอย่างนี้ทุกวัน ทุกครั้งเลยครับ

วันหนึ่งผมไปช่วยรับบุญล้างจาน ผมก็ล้างใจไปด้วย
คือ ใจผมนึกถึงองค์พระตลอดเวลาเลย แล้วอยู่ๆ ทั้งที่
กำลังล้างจาน ผมก็เห็นองค์พระชัดใสสว่างอยู่ในศูนย์กลาง
กายของผม ยิ่งผมเอาความรู้สึกมองลงไปก็ยิ่งชัดมากเลย
สว่างโล่งไปหมดเลยครับ ผมเห็นท่านติดตามติดใจอยู่อย่าง
นี้ บางครั้งก็แปลกมาก อย่างตอนสวดมนต์ผมก็จะรู้สึก

เสียงสวดมนต์นั้นดังออกมาจากกลางองค์พระ เหมือนไม่ได้
ได้ออกมาจากปากของผม

(สวดมนต์อย่างนี้มีอาานิสงส์มากและถูกหลักวิชาด้วย
ต้องให้เสียงสวดมนต์ออกมาจากแหล่งแห่งความบริสุทธิ์
และแหล่งแห่งผู้มีอานุภาพอันไม่มีประมาณกลางองค์พระ
อย่างนั้นะจ๊ะ)

และตอนนี้นะครับ ไม่ว่าผมจะหลับตาหรือลืมตาผม
จะเห็นท่านตลอดเวลาเลยครับ (สาธุ อย่าให้หายนะลูกนะ
รักษาให้ดี) ถ้าใจสบายและนิ่งมากก็จะได้เห็นท่านชัดใสเป็น
พิเศษ (เป็นรางวัลสำหรับคนที่ตั้งใจ) และบางทีก็จะรู้สึก
ว่า ตัวเองเลื่อนไหลเข้าไปอยู่ในองค์พระด้วยครับ

(คือ ท่านยอมรับเราแล้ว ท่านก็เปิดประตูใจของ
ท่านให้เราเลื่อนไหลเข้าไปอยู่ในกลางของท่าน โดยที่เรา
ไม่ต้องก้อกๆ ๆ)

หลวงพ่อกับผมมีความสุขทุกคืนวันเลย ผมรู้สึก
ว่า ทุกๆ วันผ่านไปอย่างมีความหมาย แม้ผมจะมีภาระ
ทางโลกที่จะต้องรับผิดชอบมากมาย แต่ในใจเล็กๆ ของ
ผมมันไม่อยากบวชตลอดชีวิต ผมไม่อยากกลับไปนั่งห่มแบบ
ฆราวาสอีกแล้ว (เหมือนจะรำพึงให้ใครฟัง ไม่เป็นไร ใครไม่
ใหญ่รำพึงแทน) ผมจึงเอาบุญช่วยและอธิษฐานกับองค์พระ

ทุกวันว่า องค์พระครับ ขอให้
ผมได้บวชตลอดชีวิต (สาธุ
ก็อยู่ตรงไหนที่มีประโยชน์ก็
เอานะลูกนะ)

หลวงพ่ครับ ขอให้
หลวงพ่เป็นกำลังใจให้ผม
ด้วยนะครับ ขอให้หลวงพ่
มีความสุข ให้แข็งแรงด้วยนะครับ และ
อยู่เป็นผู้นำในการสร้างบารมีของลูกๆ ตลอดไปด้วยนะครับ

(พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ วัดกิโลม
จังหวัดเชียงใหม่ รัศมีธรรมท่านจับตาจับใจโน่นไปถึงสวรรค์
เลย ดูท่านมีความสุขนะ มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจเลย)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ

พระธรรมทายาทวุฒิพันธ์ คัมภีรปญโญ

